

РЕШЕНИЕ

№ 19

гр. С. , 22.07.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**СОФИЙСКИ ОКРЪЖЕН СЪД, III ВТОРОИНСТАНЦИОНЕН
НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ** в публично заседание на дванадесети юли, през
две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Яника Т. Бозаджиева

Членове: Георги Д. Чолаков
Кристина Ив. Тодорова

в присъствието на прокурора Б. И. Б. (ОП-С.)
като разгледа докладваното от Яника Т. Бозаджиева Въззивно наказателно
дело от общ характер № 20211800600257 по описа за 2021 година

Софийски ОС, в качеството си на инстанция по въззивен контрол е
сезиран с въззивни жалби срещу на присъда от 10.12.2018г., постановена по
НОХД № 153/2017г. на РС С., по силата на която съдът е признал
подсъдимите както следва:

Признал е подсъдимия Р. ЯНК. П., роден на . г. в гр. С., българин,
български гражданин, с постоянен и настоящ адрес гр. С., ул. „Ц. Б.“ № .,
неженен, с виеше образование, неосъждан, работи като управител на „К. Б. Р.
Г.“ ООД, гр. С., ЕГН *****, за ВИНОВЕН в това, че на 15.02.2012 г.,
около 01,00-02,00 ч. в к. к. „Б.“, Община С., в нощен бар „О.“, находящ се в
хотел „М.“, в съучастие като извършител със съизвършителите СП. КР. М. от
гр. С. и ЮР. ЮР. СВ. от гр. С., е причинил на Д. Т. Х. средна телесна повреда,
изразяваща се в избиване на първи горен ляв зъб /21-ви зъб/, без който се
затруднява дъвченето и говоренето - престъпление по чл. 129, ал. 1, вр. ал. 2,
вр. чл. 20, ал. 2 от НК, поради което и на основание чл. 129, ал. 1, вр. чл. 55,
ал. 1, т. 2, б. „б“, вр. чл. 42а, ал. 2, т. 1 и 2, вр. ал. 3, т. 1 и ал. 4 и чл. 42б, ал. 1
и 2 от НК е наложил наказание „ПРОБАЦИЯ“ като замяна на наказанието

„лишаване от свобода“, при следните пробационни мерки: 1/. „Задължителна регистрация по настоящ адрес“ за срок от 1 /една/ година, изразяваща се в явяване и подписване на подсъдимия пред пробационен служител или определено от него длъжностно лице с периодичност 2 /два/ пъти седмично и 2/. „Задължителни периодични срещи с пробационен служител“ за срок от 1 /една/ година.

Признал е подсъдимия Р. ЯНК. П., роден на . г. в гр. С., българин, български гражданин, с постоянен и настоящ адрес гр. С., ул. „Ц. Б.“ № ., неженен, с виеше образование, неосъждан, работи като управител на „К. Б. Р. Г.“ ООД, гр. С., ЕГН *****, за ВИНОВЕН в това, че на 15.02.2012 г., около 01,00-02,00 ч. в к. к. „Б.“, Община С., в нощен бар „О.“, находящ се в хотел „М.“, в съучастие като извършител със съизвършителите СП. КР. М. от гр. С. и ЮР. ЮР. СВ. от гр. С., е причинил на Б. Д. Б. средна телесна повреда, изразяваща се в счупване на челюст, представляващо пълно открито счупване на тялото на долната челюст вляво и пълно закрито счупване на долната челюст в областта на долночелюстния ъгъл вдясно - престъпление по чл. 129, ал. 1, вр. ал. 2, вр. чл. 20, ал. 2 от НК, поради което и на основание чл. 129, ал. 1, вр. чл. 55, ал. 1, т. 2, б. „б“, вр. чл. 42а, ал. 2, т. 1 и 2, вр. ал. 3, т. 1 и ал. 4 и чл. 42б, ал. 1 и 2 от НК му е наложил наказание „ПРОБАЦИЯ“ като замяна на наказанието „лишаване от свобода“, при следните пробационни мерки: 1/. „Задължителна регистрация по настоящ адрес“ за срок от 1 /една/ година, изразяваща се в явяване и подписване на подсъдимия пред пробационен служител или определено от него длъжностно лице с периодичност 2 /два/ пъти седмично и 2/. „Задължителни периодични срещи с пробационен служител“ за срок от 1 /една/ година.

Определил е, на основание чл. 23, ал. 1 от НК ОБЩО НАКАЗАНИЕ на подсъдимия Р. ЯНК. П. за двете гореописани престъпления по чл. 129, ал. 1, вр. ал. 2, вр. чл. 20, ал. 2 от НК, като МУ НАЛАГА най-тежкото от тях, а именно „ПРОБАЦИЯ“ при следните пробационни мерки: 1/. „Задължителна регистрация по настоящ адрес“ за срок от 1 /една/ година, изразяваща се в явяване и подписване на подсъдимия пред пробационен служител или определено от него длъжностно лице с периодичност 2 /два/ пъти седмично и 2/. „Задължителни периодични срещи с пробационен служител“ за срок от 1 /една/ година.

Признал е подсъдимия СП. КР. М., роден на . г. в гр. С., българин, български гражданин, с постоянен и настоящ адрес гр. С., ул. „Н. К.“ №, неженен, със средно образование, неосъждан, не работи, ЕГН *****, за ВИНОВЕН в това, че на 15.02.2012 г., около 01,00-02,00 ч. в к. к. „Б.“, Община С., в нощен бар „О.“, находящ се в хотел „М.“, в съучастие като извършител със съизвършителите Р. ЯНК. П. от гр. С. и ЮР. ЮР. СВ. от гр. С., е причинил на Д. Т. Х. средна телесна повреда, изразяваща се в избиване на първи горен ляв зъб /21-ви зъб/, без който се затруднява дъвченето и говоренето - престъпление по чл. 129, ал. 1, вр. ал. 2, вр. чл. 20, ал. 2 от НК, поради което и на основание чл. 129, ал. 1, вр. чл. 55, ал. 1, т. 2, б. „б“, вр. чл. 42а, ал. 2, т. 1 и 2, вр. ал. 3, т. 1 и ал. 4 и чл. 426, ал. 1 и 2 от НК му е наложил наказание „ПРОБАЦИЯ“ като замяна на наказанието „лишаване от свобода“, при следните пробационни мерки: 1/. „Задължителна регистрация по настоящ адрес“ за срок от 1 /една/ година, изразяваща се в явяване и подписване на подсъдимия пред пробационен служител или определено от него длъжностно лице с периодичност 2 /два/ пъти седмично и 2/. „Задължителни периодични срещи с пробационен служител“ за срок от 1 /една/ година.

Признал е подсъдимия СП. КР. М., роден на . г. в гр. С., българин, български гражданин, с постоянен и настоящ адрес гр. С., ул. „Н. К.“ №, неженен, със средно образование, неосъждан, не работи, ЕГН *****, за ВИНОВЕН в това, че на 15.02.2012 г., около 01,00-02,00 ч. в к. к. „Б.“, Община С., в нощен бар „О.“, находящ се в хотел „М.“, в съучастие като извършител със съизвършителите Р. ЯНК. П. от гр. С. и ЮР. ЮР. СВ. от гр. С., е причинил на Б. Д. Б. средна телесна повреда, изразяваща се в счупване на челюст, представляващо пълно открито счупване на тялото на долната челюст ляво и пълно закрито счупване на долната челюст в областта на долночелюстния ъгъл вдясно - престъпление по чл. 129, ал. 1, вр. ал. 2, вр. чл. 20, ал. 2 от НК, поради което и на основание чл. 129, ал. 1, вр. чл. 55, ал. 1, т. 2, б. „б“, вр. чл. 42а, ал. 2, т. 1 и 2, вр. ал. 3, т. 1 и ал. 4 и чл. 426, ал. 1 и 2 от НК му е наложил наказание „ПРОБАЦИЯ“ като замяна на наказанието „лишаване от свобода“, при следните пробационни мерки: 1/. „Задължителна регистрация по настоящ адрес“ за срок от 1 /една/ година, изразяваща се в явяване и подписване на подсъдимия пред пробационен служител или определено от него длъжностно лице с периодичност 2 /два/ пъти седмично и

2/. „Задължителни периодични срещи е пробационен служител“ за срок от 1 /една/ година.

Определил е на основание чл. 23, ал. 1 от НК ОБЩО НАКАЗАНИЕ на подсъдимия СП. КР. М. за двете гореописани престъпления по чл. 129, ал. 1, вр. ал. 2, вр. чл. 20, ал. 2 от НК, като му е наложил най-тежкото от тях, а именно „ПРОБАЦИЯ“ при следните пробационни мерки: 1/. „Задължителна регистрация по настоящ адрес“ за срок от 1 /една/ година, изразяваща се в явяване и подписване на подсъдимия пред пробационен служител или определено от него длъжностно лице е периодичност 2 /два/ пъти седмично и 2/. „Задължителни периодични срещи е пробационен служител“ за срок от 1 /една/ година.

Признал е подсъдимия ЮР. ЮР. СВ., роден на . г. в гр. С., българин, български гражданин, е постоянен адрес гр. С., кв. „Л.“, ул. „С. Л. К.“ ., живущ в е. Б. И., Община С., неженен, със средно образование, осъждан, не работи, ЕГН *****, за ВИНОВЕН в това, че на 15.02.2012 г., около 01,00-02,00 ч. в к. к. „Б.“, Община С., в нощен бар „О.“, находящ се в хотел „М.“, в съучастие като извършител със съизвършителите Р. ЯНК. П. от гр. С. и СП. КР. М. от гр. С., е причинил на Д. Т. Х. средна телесна повреда, изразяваща се в избиване на първи горен ляв зъб /21-ви зъб/, без който се затруднява дъвченето и говоренето - престъпление по чл. 129, ал. 1, вр. ал. 2, вр. чл. 20, ал. 2 от НК, поради което и на основание чл. 129, ал. 1, вр. чл. 55, ал. 1, т. 2, б. „б“, вр. чл. 42а, ал. 2, т. 1 и 2, вр. ал. 3, т. 1 и ал. 4 и чл. 42б, ал. 1 и 2 от НК му е наложил наказание „ПРОБАЦИЯ“ като замяна на наказанието „лишаване от свобода“, при следните пробационни мерки: 1/. „Задължителна регистрация по настоящ адрес“ за срок от 1 /една/ година, изразяваща се в явяване и подписване на подсъдимия пред пробационен служител или определено от него длъжностно лице е периодичност 2 /два/ пъти седмично и 2/. „Задължителни периодични срещи е пробационен служител“ за срок от 1 /една/ година.

Признал е подсъдимия ЮР. ЮР. СВ., роден на . г. в гр. С., българин, български гражданин, с постоянен адрес гр. С., кв. „Л.“, ул. „С. Л. К.“ ., живущ в с. Б. И., Община С., неженен, със средно образование, осъждан, не работи, ЕГН *****, за ВИНОВЕН в това, че на 15.02.2012 г., около

01,00-02,00 ч. в к.к. „Б.“, Община С., в нощен бар „О.“, находящ се в хотел „М.“, в съучастие като извършител със съизвършителите Р. ЯНК. П. от гр. С. и СП. КР. М. от гр. С., е причинил на Б. Д. Б. средна телесна повреда, изразяваща се в счупване на челюст, представляващо пълно открито счупване на тялото на долната челюст вляво и пълно закрито счупване на долната челюст в областта на долночелюстния ъгъл вдясно - престъпление по чл. 129, ал. 1, вр. ал. 2, вр. чл. 20, ал. 2 от НК, поради което и на основание чл. 129, ал. 1, вр. чл. 55, ал. 1, т. 2, б. „б“, вр. чл. 42а, ал. 2, т. 1 и 2, вр. ал. 3, т. 1 и ал. 4 и чл. 426, ал. 1 и 2 от НК му е наложил наказание „ПРОБАЦИЯ“ като замяна на наказанието „лишаване от свобода“, при следните пробационни мерки: 1/. „Задължителна регистрация по настоящ адрес“ за срок от 1 /една/ година, изразяваща се в явяване и подписване на подсъдимия пред пробационен служител или определено от него длъжностно лице с периодичност 2 /два/ пъти седмично и 2/. „Задължителни периодични срещи с пробационен служител“ за срок от 1 /една/ година.

Определил е, на основание чл. 23, ал. 1 от НК ОБЩО НАКАЗАНИЕ на подсъдимия ЮР. ЮР. СВ. за двете гореописани престъпления по чл. 129, ал. 1, вр. ал. 2, вр. чл. 20, ал. 2 от НК, като му е наложил най-тежкото от тях, а именно „ПРОБАЦИЯ“ при следните пробационни мерки: 1/. „Задължителна регистрация по настоящ адрес“ за срок от 1 /една/ година, изразяваща се в явяване и подписване на подсъдимия пред пробационен служител или определено от него длъжностно лице с периодичност 2 /два/ пъти седмично и 2/. „Задължителни периодични срещи с пробационен служител“ за срок от 1 /една/ година.

Оставил е без разглеждане предявения от Б. Д. Б. с посочен адрес гр. Б., ж. к. „Е.“, бл. , вх. , ет., ап. срещу подсъдимите Р. ЯНК. П., с адрес гр. С., ул. „Ц. Б.“ № ., СП. КР. М., с адрес гр. С., ул. „Н. К.“ № и ЮР. ЮР. СВ., с адрес гр. С., кв. „Л.“, ул. „С. Л. К.“ ., иск с правно основание чл. 45, вр. чл. 52 от ЗЗД за заплащане солидарно от тях на сумата 30000 лв., представляваща обезщетение за претърпени от Б. Д. Б. неимуществени вреди от описаното в обвинителния акт престъпление, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от датата на увреждането до окончателното ѝ изплащане и е прекратил производството по така предявения иск.

В тежест на подсъдимите П., С. и М. са възложени съдебните и деловодни разноски.

Присъдата е атакувана от подсъдимите чрез упълномощените от тях защитници, както следва:

С жалба от адв. Й. Н., от името на подсъдимия Р.П., бланкетна по своя характер, се излагат съображения, че деянията, които са вменени от прокуратурата на нейния подзащитен, като осъществени в съучастие с още две лица са останали недоказани в хода на съдебното следствие пред първия съд, при осъществения доказателствен анализ не са спазени правилата по НПК за тълкуване на доказателствата според действителния смисъл и за изграждане на вътрешно убеждение. В допълнителни писмени изложения конкретизира последното оплакване, като развива съображения, че за да постанови осъдителната присъда съдът приоритетно е дал предпочитание на доказателствата, обосноваващи обвинителната теза, а са налице доказателства в обратния смисъл- напр. признанията на самия пострадад Д. Х., че няколко дни след инкриминираната дата е участвал като изпълнител на песни в концерт, което е в противоречие със заключението на СМЕ, с оглед на което по категоричен начин се изключва възстановяването за такъв кратък период. От тук защитникът е извел извод, че не е осъществено по характер и степен претендираното от РП увреждане на пострадалия.Що се касае до уврежданията, причинени на св. Б., отсъждането и преценката на съда в тази насока също са необосновани, т.к. остава неподкрепено от доказателствата твърдението, че пострадалият непосредствено след побоя, нанесен над него е посетил ФСМП –гр. С., но в тази насока липсват каквито и да е писмени доказателства под форма на отразяване на посещението на пострадалия в журнала на БМП.Писмените доказателства, съдържащи данни за увреждания на пострадалия са с дата 17.02.2012г. издадени от УМБАЛ „Св. А.“, като остава неизяснено обстоятелството дали описаните увреждания не са причинени по друг начин в периода 15-17.02.2012г. Следва анализ на мотивите на атакувания съдебен акт, в който защитникът противопоставя собствените си виждания и аргументи от процесуалноправна и доказателственоправна гледна точка.

На следващо място- присъдата на РС С. е атакувана от подс. Ю.С.. В

жалбата си защитникът му –адв. В. Г. излага оплаквания за необоснованост, противоречие с процесуалния и материалния закон. В допълнителни писмени съображения –неразделна част от жалбата конкретизира доводите си като сочи, че не са събрани достатъчно и убедителни доказателства как е започнал и е протекъл инцидента, от ударите на който от подсъдимите са причинени уврежданията на единия и на другия пострадал, като самия пострадал Б. е заявил, че не си спомня някой от подсъдимите да му е нанасял удар.Оборват се изводите на съда за субективната страна на престъплението. Неправилно извън вниманието на съда са останали пок.св. П., която удостоверява, че лично е възприела увреждания на подс. С., след приключване на инцидента.Защитата възразява, против категоричността на съда, с която е прието причиняване на инкриминираните като средна телесна повреда увреждания, при положение, че инцидентът се е състоял на 15.02, а медицинската документация, регистрираща уврежданията на постр. Б. е от 17.02. Вещото лице Д.Н. е категоричен в своето заключение, че т.к. с оглед характера на уврежданията същите се придружават с изключително силна болка – „нетърпима“, пострадалият не би могъл да остане 3 дни в домашни условия и да не прибегне до медицинска помощ.

С подобни оплаквания е атакувана и присъдата от подс. М., който след първоначалната бланкетна жалба в която се сочи, че деянието /деянията/, за което е осъден подсъдимия не е осъществено от обективна и субективна страна, съдът е осъществил неправилен анализ на доказателствата, след предоставената му възможност не е развил допълнителни доводи в подкрепа на оплакванията си срещу присъдата на РС.

И в жалбите на тримата подсъдими се съдържа искане за отмяна на присъдата на РС С. и вместо нея- постановяване на нова присъда във въззивната инстанция по силата на която да бъдат признати за невиновни и оправдани подсъдимите по повдигнатите против тях обвинения.

В съдебно заседание от името на подзащитния си- Ю.С., адв. В. Г. поддържа искането си за отмяна на присъдата, доводите и аргументите, които го обосновават. Застъпва становище, в подкрепа на отправения упрек в жалбата, че не е разграничено участието на всеки един от подсъдимите, като при изложената фактическа обстановка съдът не е уточнил и описал в

мотивите си кой от подсъдимите какви удари и на кое пострадало лице е нанасял, а от разпита на свидетелите не се установи нейния подзащитен изобщо да е нанасял удари на някои от двамата пострадали и да е участвал в побоя. При отсъствие на съставена медицинска документация с по-ранна дата, следва да се приеме, че пострадалият Б. Б. е посетил Медицински център Б. за първи път на 17.02.2012г., което опровергава показанията му, че е потърсил медицинска помощ още на следващия ден след нанесения му побой. Това обстоятелство, според защитата прекъсва причинната връзка между деянието и резултата и разколебава извода, че констатираните увреждания на двамата пострадали Б. Б. и Д. Х. са причинени от лица и по начин, както се твърди в обвинителния акт. Допълнителни аргументи в тази насока се извличат от пок.св. Д. Х., който разпитан в съдебно заседание, заявява, че нищо не си спомня относно нанесения му побой- от кого и при какви обстоятелства. От своя страна постр. Б. не може със сигурност да посочи тримата привлечени лица като автори на нанесения побой върху него и Х.. По този начин, счита, че атакуваната присъда е постановена в нарушение на забраната присъдата да се гради на основата на предположения, поради което счита, че следва да бъде отменена, а въззивният съд да постанови нова такава- оправдателна по отношение на подс. С..

Адв. Й. Н., от името на подс. Р.П., в пледоарията си по същество застъпва становище, че присъдата на първия съд почива върху „еднопосочен“, едностранчив анализ на събраните доказателства, което лишава от обективност изградените фактически изводи, за осъществените престъпления и за авторството на нейния подзащитен и на останалите подсъдими. Съдът, при конкуренцията на противоречиви показания е предпочел като достоверни прочетените и приобщени по реда на чл.281, ал.4 НПК такива от досъдебното производство, без да мотивира в достатъчна степен решението си в тази насока. Съществуват аргументи в обратната насока – а именно що се касае до пок.св. Д. Х., дадени на досъдебното производство са инкорпорирани в два протокола за разпит от 20.08., които носят различно съдържание , но са с идентично време- дата и час на провеждане, което , според защитата е основание да бъдат изключени от съвкупността като негодно доказателство, в противоречие с процесуалния закон. Не би могло да се приеме, че се касае за техническа грешка и

абсолютно недопустимо е от процесуалноправна гледна точка тези показания да залежат в основата на постановения съдебен акт. Що се касае до пострадалия Х., видно от неговите показания, дадени в съдебно заседание са налице непреодолими противоречия – а именно – заявлението му, че му е избит преден зъб по време на побоя и признанието му, че в много кратко време след инцидента е участвал в концерт, като вокален изпълнител са непримирими от гледна точка на формалната логика и поради това единствения извод който се налага е за недостоверност на тези показания, относно вида и начина на причиненото увреждане. Пострадалият Б. Б. пък е признал при разпита си пред съда, че същата вечер е участвал и в други инциденти- сбивания. Налице са множество неясноти и противоречия по отношение на всеки един от пострадалите досежно това кога, къде и по какъв начин са търсили медицинска помощ. Съдът е изградил правните си изводи при неизяснена фактическа обстановка, като е дал превес на обвинителната теза, без да е обоснована в достатъчната степен с доказателства.

В лична защита подсъдимият С. заявява, че изцяло се присъединява към изложеното от адв. Г., а от своя страна –подсъдимите П. и М. са подкрепили изцяло и безрезервно пледоарията на адв. Н..

В последната си дума всеки един от подсъдимите е заявил желанието си за постановяване на оправдателна присъда във въззивната инстанция.

Въззивният съд, като разгледа жалбите на заявените основания и след като осъществи самостоятелен цялостен контрол по отношение на постановената присъда по чл.314, ал.1 НПК, в съответствие с доказателствата и приложимия закон, прие за установено следното:

Първостепенният съд е изградил верни фактически и правни изводи, като законосъобразно е ангажирал отговорността на всеки един от тримата подсъдими по обвиненията, по които са привлечени – за причиняване на две средни телесни повреди по чл.129,ал.1, вр.ал.2 НК в съучастие под формата на съизвършителство с останалите подсъдими.

На първо място следва да се отбележи, че е постановен процесуално годен акт. Съдебното следствие е протекло по реда и при условията, регламентирани в процесуалния закон за действия на съда и на страните и за

събиране и приобщаване на доказателствата, при стриктно съблюдаване на процесуалните права на подсъдимите и защитниците /изключая правото на правосъдие в разумен срок, което е коментирано от първия съд при индивидуализацията на наказателната отговорност/.

Въззивният съд не споделя упрека за приобщаване по реда на чл.281, ал.4 НПК на процесуално негодно доказателство – протоколи за разпита в качеството на свидетел на пострадало лице- Д. Х. по досъдебното производство. Посочване и индикиране на един и същи час на провеждане на два разпита на пострадалия не води до процесуална негодност на съдържанието в зависимост от поставяне под съмнение на действителността на проведения разпит. Възприетото от съда, че в този случай се касае за техническа грешка е единственото обяснение в контекста на формалната логика, от гледна точка на неоспорения подпис на свидетеля върху протоколите за разпит и предвид пълната идентичност на началната част на протоколите, досежно разследващия орган и самоличността на свидетеля, логично е заглавната част да е била технически копирана и часът-пренесен механично.Изборът на съда да основе решението си на показанията на пострадалия Х., дадени по досъдебното производство /прочетени и приобщени по надлежния ред по чл.281 НПК/, е обоснован и аргументиран по убедителен начин в мотивите към съдебния акт и е правилен –предвид подробният разказ на свидетеля за случилото се през инкриминираната нощ и времеви интервал от извършване на деянието, от което е пострадал св. Д. Х. – а именно м. февруари 2012 година.

Присъдата почива на изцяло годни доказателства.

На следващо място- упрекът, отправен с жалбите към процесуалната и доказателствено правна дейност на съда по анализ на доказателствата и установяване на релевантните факти, за осъществяването на тази дейност едностранчиво, избирателно и необективно – в услуга на обвинителната теза, категорично не намира опора в делото и в мотивите на съдебния акт.

Обратното, в пълно съответствие с разпоредбите на чл.13, 14 и чл.107,ал.5 НПК първият съд е осъществил задълбочен и критичен анализ на цялата доказателствена съвкупност, доказателствата обосноваващи обвинителната теза не са лансирани, откъснати от останалите, но изборът им

е осъществен при съпоставянето им с доказателствата, които им противоречат, при убедителни съображения относно съпоставяне на годността, достоверността и надеждността на доказателствата, които са предпочетени и положени в основата на фактическите изводи, с тези- които са отхвърлени –и по каква причина, по начин, че волята на съда в тази насока е ясно и точно аргументирана и не поражда и минимално съмнение или колебание, в своята правилност.

Въззивният съд изцяло споделя и се присъединява към възприетото от РС С. по отношение на релевантните за обвинението факти, като не констатира необходимост от изграждане на различни или по-подробни фактически изводи, а именно:

Към началото на 2012 г. свидетелите Д. Х. и Б. Б. се познавали и решили заедно със св. К. П.а (приятелка на Х.) и св. И. М. (приятелка на Б.) да посетят к. к. „Б.” по повод празника „Свети Валентин”.

На 14.02.2012 г. вечерта всички те пристигнали в к. к. „Б.”, настанили се в хотел „Б.” и излезли да вечерят заедно в заведение, известно като „Ч.”, срещу една от ски-пистите. По това време в заведението бил подсъдимият П., е когото свидетелите Б. и М. се познавали и там те го запознали със св. Х. и св. П.а.

След полунощ, около 01,00 - 02,00 ч. на 15.02.2012 г. свидетелите Х. , П.а, Б. и М. посетили нощен бар „О.”, който се намирал на подземен етаж в хотел „М.” в к. к. „Б.”. В бара на една маса седели подсъдимите П., М. и С. заедно със свидетелката Ж. К.. Свидетелят Б., който познавал и тримата подсъдими, ги поздравил и разменил няколко думи с тях, след което седнал на друга маса заедно с Х., П.а и М.. В това заведение по това време нямало други клиенти.

Не след дълго Б. отново отишъл близо до масата на подсъдимите, където започнал да говори с поде. М.. В един момент тонът на разговора станал по-висок от музиката и поде. М. ударил Б. с юмрук в долната челюст отляво, от който последният се превил напред, но не паднал на земята. Х. се насочил към тях и попитал М. защо е ударил Б.. Тогава поде. П. извадил изпод блузата си палка и силно ударил с нея Х. по лицето, а Х. паднал на пода

по гръб. Б. се насочил към Х., за да му се притече на помощ, но поде. М. му нанесъл силен удар в челюстта с дръжката на пистолет, който извадил от дрехите си. От този удар Б. изпитал силна болка и също паднал на пода, а тримата подсъдими започнали да ритат както Х., така и Б., като им нанасяли множество удари с крака, които попадали в тялото и в главата, включително и по лицето на всеки от тях.

Свидетелката П.а се опитвала според възможностите си да попречи на тези удари, но след като не успяла, се качила на партерния етаж на хотела и помолила св. И. П., която била на рецепцията, да позвъни на телефонен номер 112. Последната съобщила на П.а, че не успява да се свърже с този номер и П.а отново слязла в бара, където побоят продължавал, а Х. изглеждал да е в безсъзнание. Когато подсъдимите престанали да удрят Х. и Б., Х. се свестил и с помощта на П.а излязъл от заведението, като двамата се отправили към хотел „Б.". Б. и М. също напуснали заведението и се прибрали в хотела. Там четиримата били посрещнати от св. С. П. - собственик на хотела, която се скарала с тях. Свидетелката П.а разбрала, че П. заема страната на подсъдимите и предпочела с Х. незабавно да напуснат хотела. С автомобила им, управляван от П.а, двамата тръгнали към гр. С., където в УМБАЛСМ „Н. И. П." на Х. била оказана спешна медицинска помощ. Б. и М. се отправили с техния автомобил към Филиала за спешна медицинска помощ в гр. С., където Б. бил посъветван да слага лед върху мястото, където изпитва болка, но не бил записан в журнала и след това той и М. се отбили до къщата за гости на техния познат в гр. С., но не отседнали там, а се прибрали в Б.. През деня на 15.02.2012 г. и на 16.02.2012 г. Б. приемал обезболяващи медикаменти, но тъй като болката в челюстта му не отслабвала, на 17.02.2012 г. той посетил Медицински център „Б. - ." ЕООД, където бил вписан в журнала на рентгеновото отделение и била установена фрактура на челюстта му. Оттам той бил насочен за лечение в клиниката по лицево-челюстна хирургия и оториноларингология на УМБАЛ „С. А." - гр. С., където бил приет на 17.02.2012 г. и след извършена оперативна интервенция бил изписан на 24.02.2012 г.

Според приетото в хода на съдебното следствие заключение на д-р Д.Н. и д-р И. В. по назначената в досъдебното производство комплексна съдебно-медицинска експертиза, от изследваната медицинска документация

се установява, че:

- на Д. Х. са причинени следните увреждания: закрыта черепно-мозъчна травма — мозъчно сътресение без убедителни данни за изпадането му в безсъзнателно състояние; охлузване в дясната слепоочно- тилна област на главата; кръвонасядане в дясната задушна област на главата; лицева травма - охлузване на горната устна; разкъсно-контузна рана на долната устна; луксация на първи горен ляв зъб (21-ви зъб), с разкъсно-контузна рана на венеца на горната челюст на това ниво; травма на крайниците - две кръвонасядания на дясната мишница и две кръвонасядания на лявата мишница. Всички тези травматични увреждания са резултат от действието на твърди тъпи предмети по механизма на удари с или върху такива, като могат да се получат при нанасяне на удари с части на човешкото тяло - ритници, юмруци, както и уврежданията в областта на лицето могат да се получат от удар с палка. Мозъчното сътресение без изпадане на пострадалия в комозионна кома има медикобиологична характеристика на временно разстройство на здравето, неопасно за живота. Луксацията на първи горен ляв зъб (21-ви зъб), наложила метална остеосинтеза, от съдебно-стоматологична гледна точка се приравнява на медикобиологичната характеристика избиване на зъб, без който се затруднява дъвченето и говоренето за период по-голям от 30 дни. Останалите мекотъканни травми в съвкупност са причинили на Х. временно разстройство на здравето, неопасно за живота.

- на Б. Б. е причинена лицева травма - пълно открито счупване на тялото на долната челюст вляво и пълно закрыто счупване на долната челюст в областта на долночелюстния ъгъл вдясно; подкожен хематом в областта на ъгъла на долната челюст вдясно, в областта на брадичката и в областта на долната челюст вляво; субмукозен хематом и оток на пода на устната кухина. Тези травматични увреждания са резултат от действието на твърди тъпи предмети по механизма на удари с или върху такива, като могат да се получат при нанасяне на удари с части на човешкото тяло - ритници и юмруци. Тази травма има медикобиологичната характеристика на счупване на челюст.

При изслушването им пред съда след прочитане на заключението им вещите лица д-р Н. (съдебен лекар) и д-р Вълков (стоматолог) разясняват съобразно своите специалности и без разногласия помежду им, че луксацията

на 21-ви зъб представлява силно разклащане на първи горен ляв зъб, като обстоятелството, че това разклащане е наложило фиксация и имобилизация с метална шина, сочи на висока степен (трета степен) на луксацията на зъба, без той да е счупен, като при такава степен на луксация при ненавременна интервенция зъбът ще отпадне (вж. отговора на д-р Н. на въпрос на председателя на съдебния състав). Макар и от изследваната от експертизата медицинска документация да не се установява дали специалист по дентална медицина или хирургия е извършил задължителните при такава луксация и шиниране последващи изследвания относно умъртвяване на зъба, при благоприятно развитие на лечението с поставена шина дъвкателната и говорната функции се възстановяват напълно за период от около 30 дни. При тези обстоятелства според експертите констатираната у Х. луксация на зъба се приравнява на избиване на зъб. Що се касае до счупването на челюстта на Б. експертите са категорични, че то затруднява дъвченето и говоренето, но не е животозастрашаващо състояние и не изисква спешен прием на пациента в лечебно заведение в рамките на 12 до 24 часа след получаване на травмата, а в практиката медицинска интервенция се предприема обичайно след 2 до 3 дни с цел спадане на травматичния оток.

Подсъдимият Р. ЯНК. П., с ЕГН *****, е роден на 04 юни 1988 г. в гр. С., български гражданин, с постоянен и настоящ адрес: гр. С., ул. "Ц. Б." № ., неженен, неосъждан, е виешо образование, работи като управител на „К. Б. Р. Г.“ ООД, гр. С..

Подсъдимият СП. КР. М., е ЕГН *****, е роден на . в гр. С., български гражданин, е постоянен и настоящ адрес гр. С., ул. „Н. К.“ №, неженен, неосъждан, със средно образование, не работи.

Подсъдимият ЮР. ЮР. СВ., с ЕГН *****, е роден на . в гр. С., български гражданин, е постоянен адрес гр. С., кв. „Л.“, ул. „С. Л. К.“ ., живущ понастоящем в е. Б. И., Община С., неженен, осъждан, със средно образование, не работи. Към датата на деянията, описани в обвинителния акт поде. С. не е бил осъждан.

На тази фактическа основа първостепенният съд е изградил верни- в съответствие с материалния закон правни изводи, като е ангажирал отговорността на тримата подсъдими за извършване в съучастие на две

самостоятелни престъпления- против личността на две лица- всеки от пострадалите –Х. и Б. престъпления по чл.129,ал.1, вр.ал.2 НК.

Съдът е осъществил брилянтен анализ на доказателствата, съпоставяйки противоречащите си доказателства едно с друго, търсейки мястото им в съвкупността при вещо и умело прилагане на законите на формалната и житейската логика, по начин, че са изложени убедителни съображения, които обосновават всеки един от фактическите изводи на съда като логичен и единствено възможен.

Настоящият състав на въззивната инстанция констатира, че в мотивите на обжалваната присъда вече се съдържат отговори на поставените с жалбите въпроси, към повечето от които въззивната инстанция не би могла да прибави допълнителни съображения.

В отговор на поставения в жалбата на сл. защитник на подс. Ю.С. въпрос, а именно- че по делото не е разграничено участието на всеки един от тримата подсъдими- какъв удар е нанасял, с какво средство и на кого от двете пострадали лица, какви наранявания е причинил на конкретния пострадал, фактическата обстановка описва ситуация на хаотичен бой –„мелле“ – между подсъдимите и пострадалите и липсват данни за участието на нейния подзащитен в побоя, като липсват описани конкретни действия- удари нанесени от С., както в обвинителния акт, така и във възприетата фактическа обстановка, следва да се имат предвид следните съображения:

На първо място- така изразеното крайно становище от защитника не намира опора в доказателствата, обратното – при анализа на показанията на свидетелите очевидци присъствали на побоя първият съд е посочил много точно и конкретно, как е започнал същия като са посочени конкретните инициални действия на двамата подсъдими- подс.М., който нанесъл първия удар на стоящия до масата му Б. Б. – с юмрук в долната челюст странично- от лявата страна, след което подс. П. извадил палка от дрехите си, замахнал с нея и ударил притеклия се на помощ на Б. пострадал Д. Х. с все- сила през лицето, от който удар пострадалият бил повален на земята по гръб. Насочвайки се към падналия на земята Х., Б. бил нападен от подс.М., който му нанесъл повторно удар в челюстта –този път с дръжката на пистолет и го съборил на земята.След което в побоя над лежащите на пода в безпомощно

състояние пострадали Х. и Б. се включил и подс. С., който заедно с другите двама подсъдими започнали да нанасят безразборно ритници –удари с крак в главата и различни части на тялото на пострадалите.

По този начин – от гледище на материалния закон не съществува основание да бъде изключено участието на подс. Ю.С., като участник-съучастник с останалите двама за извършване на престъпните деяния.

Законът и съдебната практика по тълкуването му императивно повелява, че за да бъде ангажирана отговорност на конкретния извършител в една такава ситуация, не се изисква пряко да бъде доказано и установено от доказателствата – с личните си действия, какви конкретно удари е нанесъл и – като резултат –какви конкретни увреждания лично е причинил на пострадалото лице, когато се касае за извършване на побой от няколко лица.

Налице е задружна престъпна дейност, изразяваща се в общи и синхронни действия на подсъдимите, насочени пряко против телесната неприкосновеност на жертвата, при нанасяне на ударите всеки един от подсъдимите съзнава, че заедно с него действат и други две лица, като е налице общност на умишъла и съвместните действия на нападателите са подчинени на една обща цел и се осъществяват за постигане на общ престъпен резултат –нанасяне на телесно увреждане /от съответната степен/ на пострадалия, поради което за ангажиране на отговорността на всеки от извършителите, не е необходимо да бъде отграничено какви удари е нанесъл и какви конкретни увреждания лично е причинил на пострадалия. Единственото изключение, което законът познава в такава една ситуация е прието при проявен ексцес в действията на някой от съучастниците в побоя – когато внезапно действията на един от извършителите, по характеристики от обективна и субективна страна /вид, начин и средство на нанасяне, насоченост в жизнено важна област/, превишат в съществена степен действията на останалите в групата от обективна и субективна страна – ескалират в насоченост на причиняване на по-тежък по степен резултат - напр.смърт, а не- на телесно увреждане, каквито са действията и умишълът на останалите участници.

„Кой от подсъдимите, какви удари и с какво ги е нанесъл е без значение, относно това, дали дейтелността е съизвършителска, важното е дали

тази дейност е част от изпълнителното деяние за осъществяване на общия престъпен резултат...“Р № 586 по н.д. № 572/83г. на Второ НО,

„В обективно отношение всеки от съизвършителите трябва да участва в самото изпълнение на престъплението...като всеки от съизвършителите извършва дейност, каквато извършват и останалите.

В субективно отношение обединяващ момент на съизвършителството е наличността на конкретен общ умисъл на дейците- всеки при осъществяването на действията си трябва да има съзнанието, че участва в изпълнението на престъплението заедно с другите извършители и да иска от тази обща дейност да настъпят желаните общественно опасни последици.

В този случай субективният обединяващ признак „общ умисъл“ е налице тогава, когато всеки от дейците при осъществяване на своята проява е съзнавал, че участва в изпълнението на престъплението заедно с другите съучастници и е допускал от така съчетаната дейност да бъдат осъществени обективни признаци на престъпния състав“ Р №198 по н.д. № 168/78г. на Второ НО.

Що се касае до жалбата на адв. Й. Н., съдът не споделя становището на защитника, че показанията на св. Д. Х. следва да бъдат отхвърлени като недостовърни, само заради това, че има качеството на пострадал и заинтересовано от изхода на делото лице. Тази позиция не намира опора в процесуалния закон. „Показанията на пострадалия са равностойно доказателствено средство и не съществува пречка съдът да основе на тях доказателствените си изводи- фактически положения, които счита по делото за установени, респ.- за отхвърли други доказателствени средства, които противоречат на тези свидетелски показания, оценявайки ги като недостовърни“- Р № 282 по н.д. № 206 /2010г. на II НО.

В конкретния случай съдът законосъобразно се е позовал и при конкуренцията е предпочел като подробни, достоверни и истинни показанията на пострадалите Х. и Б. по досъдебното производство и при предходното разглеждане на делото, като са изложени логични и убедителни съображения в тази насока. При съпоставката е видно във всякакво съмнение, че с течение на изминалия значителен период от деянието

спомените на Х. за случилото се са избледнели, макар и да е налице стремежът му да даде истинна и достоверна информация /доказателство за което е споменаването и не премълчаването на концертната изява, в която е участвал най- малко 10 дни след като му е причинено увреждането/, докато при новите показания на постр. Б. Б. във всякакво съмнение проличава неприкрит стремеж му да отрече и преиначи истината за случилото се- поведение констатирано с вещина и проникателност от решаващия съд. Налице е кореспонденцията с показанията на останалите свидетели – очевидци – т.напр. пок. св. К. П.а, която въпреки изминалия значителен период от време в съдебно заседание пряко е разпознала и посочила като извършители двама от подсъдимите- С.М. и Р.П.. Обяснимо е свидетелката да си спомня лицата, отличителните белези точно на тези двама подсъдими, чийто инициални действия за побоя /коментирани по-горе/ са привлекли вниманието и, а по-късно – когато приятелят и е бил повален на земята и ритан от тримата подсъдими, доминантна за свидетелката се явява силната емоция, свързана със страх за живота на Х. и стремежа и да му окаже помощ, да го спаси от побоя /обективирани от нейните преки и конкретни действия/, а -не – върху личността на всеки от нападателите. Що се касае до уврежданията причинени на Б., периодът, в който за първи път е документирано посещение в лечебно заведение не е толкова дълъг, че да е в състояние да прекъсне причинната връзка с деянието. Както правилно е коментирал в съответствие с житейската логика РС, прагът на чувствителност и съответно- на поносимост на болка е строго индивидуален при всеки човек. Освен това е налице пряка кореспонденция с медицинските документи, коментирани по експертен път, които независимо дали са съставени 2 или три дни след деянието / що се касае до постр. Б./ описват увреждания които по своя характер и локализация се намират в пряка кореспонденция с нанесените удари, така както се установяват от показанията на очевидците.

В обобщение на всичко изложено по- горе осъществяването на всяко от престъпленията и авторството на всеки от подсъдимите са обосновани от първия съд, по убедителен начин, не пораждащ и минимално съмнение във верността на фактическите и правни изводи, залегнали в основата на присъдата.

Наложеното наказание – пробация, с което е заменено лишаване от

свобода при липса на специален минимум, с приложение на чл. 55, ал.1 т.2 б.“б“ НК е изцяло справедливо, като се вземе под внимание продължилото изключително дълго време наказателно производство, което нарушава правото на всички страни- подсъдими и пострадали на правосъдие в разумен срок и съществуващата обратна пропорционалност между изминалото време от извършване на престъплението и ефективността от наказателната репресия върху личността на лицето, към чието превъзпитание е насочена.

Законосъобразно е извършено и групирането по чл.23, ал.1 НК.

При цялостния контрол по отношение на обжалваната присъда, въззивната инстанция констатира, че е постановен правилен, справедлив акт, в пълно съответствие със закона, единствената законосъобразна последица от тази констатация е потвърждаването на присъдата изцяло.

По изложените съображения и на осн. чл.334,т.6 и чл.338 НПК съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Присъда под № 30/10.12. 2018г., постановена по НОХД № 153/2017г. по описа на РС С. .

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____